het bepaald karakter van een doleerende kerk bestaat hierin, dat zij, naar de uitspraak van Koning Jezus, en niet naar de uitspraak der Overheid rekenend, met opoffering van de gunste der Overheid, voortgaat Gereformeerde kerk te zijn, tegen wat zij beweert kerk te zijn in.

Dit is het wezen der *doleerende* kerk.

Al wat nu het kerkverband raakt, is hier bijkomstig voor.

Niet onverschillig, dit zeggen we niet. Maar bijkomstig in dien zin, dat het niet het wezen raakt.

Onze Nederlandsche Kerk te Londen staat buiten Kerkverband. Toch zou het hoog plicht en hooge roeping zijn der Gereformeerden in de kerk, om tegenover den ongereformeerden Kerkeraad, aanstonds doleerend op te treden, met verlies van kerk en traktement, maar met behoud van de Confessie.

En omdat derhalve het *doleeren* ook doorgaat waar gansch geen Kerkverband is, kan nooit in het Kerkverband voor het doleerende karakter van een kerk het wezen liggen.

Voor eenigen tijd verklaarde schrijver dezes, na kennis te hebben genomen van het vonnis der kerkelijke besturen, waarbij 75 Opzieners en Armverzorgers te Amsterdam ontzet wierden uit hun ambten, hiervan dit:

> En dit alles, deze opeenhooping van rechtsverkrachting, machtsoverschrijding en daden van geweld tot het beletten van de bediening des Woords aan vijf leeraren, dit alles grijpt nu plaats en is geschied, waarom?
>
> Uitsluitend, omdat een aantal leden van den Kerkeraad naar plicht en geweten gestemd hebben over een inkomend voorstel.

Want wél wete men, heel deze schorsing en heel dit kerkelijk schandaal is in het leven geroepen, omdat eenige leden van den Kerkeraad *ja* hebben geantwoord op de vraag van den Voorzitter, of zij zekere *voorgestelde wijzigingen in de instructie der kerkvoogdij* goedkeurden.

Reeds meer dan eens heeft zekere pers deze woorden overgedrukt, om hiermeê, zoo ze waande, het bewijs te leveren, dat ook Dr. Kuyper nu zelf erkende, dat deze tuchtzaak buiten de belijdenis stond, en alleen om de kerkelijke goederen ging.

Hierop is dezerzijds niet geantwoord.

Nu Dr. K. in tien en nogmaals tien stukken op allerlei wijs en onder allerlei bewoording, duidelijk, overduidelijk, te duidelijk schier, zoo voor als na de ontzetting, heeft betuigd en voor God en menschen als zijn opinie beleden: *dat heel deze tuchtzaak uitsluitend is aangelegd om de trouwe waarmêe de gewonnisten aan Gods Woord vasthielden, en dat de Beheersquaestie er slechts voor is geschoven*, — nu wist de redactie van ieder blad dat bovenbedoelde woorden overdrukte, met de bedoelde bijvoeging overdrukte, dat ze hiermeê oneerlijk spel speelde en opzettelijk haar lezers misleidde.

Nu wist elk dezer redactiën, dat Dr. K. in de bedoelde woorden volstrekt niet op de *oorzaak*, maar uitsluitend op de *aanleiding* tot deze tuchtzaak wees.

Meer nog, nu wist elk blad, waarin deze oneerlijkheid begaan wierd, dat Dr. K. in de bedoelde woorden niet uitsprak, wat *zijn* opinie was, maar slechts weergaf, *wat beweerd wierd door het vonnis*.

Bij zoo tastbaar oneerlijk spel, kan daarom tegenspraak ook veilig achterwege blijven.

Men wist wel beter, ook zonder dat er onzerzijds protest kwam.

Nu we echter tot ons leedwezen bespeurden, dat ook Ds. Schouten van Utrecht op bl. 15 en 16 van zijn jongste brochure, onder zijn naam, nogmaals hetzelfde spel spelen dorst, nu wordt *waarschuwen plicht*.

Of mag men het zwijgend aanzien, dat goede, vroede mannen, door partijzucht verblind, zich aan dergelijke tastbare oneerlijke practijken bezondigen?

De Volkskerk.

Het feit, dat het denkbeeld van een Volkskerk in strijd is met de belijdenis *„der eeuwige Verkiezing"*, staat dus boven bedenking vast, en reeds te dezer oorzake kan een Volkskerk nooit passen in een *Gereformeerde* Belijdenis, die het „hart der kerk", d. i. het *„cor ecclesiae"* juist in de vrijmachtige verkiezing tot zaligheid vindt.

Doch hiermeê is niet genoeg gezegd. Er dient ook met het *Verbond* gerekend. Niet zooals de halve Arminianen van onzen tijd dit bedoelen, ten einde het Verbond uit te spelen tegen de Uitverkiezing, en zoodoende feitelijk de belijdenis der Uitverkiezing te vernietigen.

Neen, maar in dien ernstigen zin, die de Uitverkiezing juist bevestigt.

Ziehier, hoe dit laatste bedoeld is.

Bijaldien de Uitverkiezing bij den dag ging, en de Heere onze God niet van eeuwigheid af de zijnen had uitverkoren, maar elken morgen uitging om zielen te vangen, en dus op elken morgen pas die zielen verkoos die Hij dien dag met genade drenken zou, zoo kon er van een Verbond geen sprake zijn.

Al het verleden zou er dan niets toe doen; er zou geen voorbereidende genade wezen; alle kinderdoop zou wegvallen; 's morgens zou iemand verkoren worden, en 's avonds wedergeboren zijn, en hij den dag daarna als bejaard persoon moeten gedoopt worden.

Het stelsel der Baptisten.

Nu is dit daarentegen niet zoo. God de Heere verkiest niet 's morgens, om 's avonds weder te baren, maar *verkoos van eeuwigheid af*, en hiervandaan nu komt het, dat er een gouden draad van goddelijk voorzienig bestel van het paradijs af door alle volk en geslacht en familie loopt, die een wedergeborene en een verkorene op een of andere wijze met het verleden dier geslachten verbindt.

Reeds als een kind dat verkoren wierd geboren wordt, is het dus reeds in Gods oog begenadigd. Het is niet als een niet verkorene, maar komt er reeds toe. En daarom moet het reeds als kind gedoopt worden. De Doop is de aanduiding van dien gouden draad. En alleen omdat de mensch dien gouden draad in het kind niet onderscheiden kan, daarom worden er dan gedoopt, over wier aanzijn die gouden draad niet doorloopt. Beter dat tien den Doop ontvangen, bij wie het niet zoo is, dan dat één den Doop zou missen, bij wien Gods oog den gouden draad ziet.

Minder scherp en met andere strekking mag dit *niet* gezegd worden. Want wie de voorbereidende genade tot een soort erfzegen wilde vervalschen, of ook de daad der wedergeboorte ook maar met een enkelen vezel wilde doen voortkomen uit wat reeds aanwezig was, zou terstond terugvallen in het Arminianisme, ook al deed hij zich nog zoo Gereformeerd voor.

De Verkiezing, omdat ze *van eeuwigheid* is, eischt en onderstelt dus dat die gouden draad van Gen. 3: 15 al door heel de generatie der menschheid ging. En dat niet slechts om de keten der geslachten, maar ook om de middelen der genade, die even eeuwig als de Verkiezingen bepaald zijn. Want, al moet strak en stijf volgehouden, dat er van erfzegen geen sprake kan zijn, en dat de daad der wedergeboorte absoluut is, toch dient er op gelet, dat de *roeping* óók uitwendig is, en dat dit uitwendige der roeping in verband staat met de uitwendige inrichting der kerk. Alsook dat het karakter en de aard der gaven die in den wedergeborene zullen uitkomen, saamhangen met zijn persoonlijkheid en omgeving, en dat deze persoonlijkheid en deze omgeving weer niet los zijn te denken van zijn vader en moeder en daarachterliggende familie en omliggenden levenskring.

En deze drie nu: 1°. die gouden draad; 2°. die aaneengeschakelde voortgang der uitwendige roeping; 3°. die invloed van het voorgeslacht en van de omgeving op de vorming der nieuwe persoonlijkheid, die zijn het die én rechtstreeks uit het *eeuwig* karakter der Verkiezing voortvloeien, én even rechtstreeks het *Verbond* eischen.

Want in het Verbond der genade ligt juist dat *eeuwige* en nooit pas ontstane; dat vloeien uit het Besluit; dat drijven op het Woord der Belofte; dat in verband staan met alle kinderen Gods van het paradijs af; dat drinken uit den beker, waaruit de geslachten vóór ons dronken; dat zijn wat men is in verband met wie voor ons waren en om ons zijn; kortom die heilige belijdenis, dat onze toebrenging niet een incidenteel iets is dat op zichzelf staat, maar een daad in het Verbond, waardoor we aan het eeuwige, én aan de voorgeslachten, én aan wat om ons is, vastliggen.

Verkiezing en Verbond mogen dus nooit gescheiden. Nooit mag de Verkiezing misbruikt, gelijk de Baptisten dit doen, om het Verbond te vernietigen, en nooit het Verbond, gelijk de Arminiaan en Coccejaan dit deed, om de Verkiezing tot een woordenspel te verlagen. Beide moeten in onderling verband geëerd en beleden. Men moet gevoelen dat er zonder Verbond geen verkiezing van *eeuwigheid* zou zijn, en omgekeerd dat een Verbond *zonder verkiezing* uit zou loopen op een menschelijke proefneming.

Maar zóó opgevat; en dit is het wat onze vaderen met de Verbondsleer beleden; dan sluit de belijdenis van het Verbond ook elk denkbeeld van Volkskerk uit.

Dan toch vindt ge dat het Verbond wel in de bedeeling der schaduwen in *nationale* banden lag, en wel eer de Christus kwam in een Volkskerk was besloten, maar dat juist de strekking en de bedoeling van den band des Verbonds is, om *uit en onder alle natiën een nieuw en eigen volk geestelijk tot een nieuw Verbond saâm te binden*.

Ging de Volkskerk door, dan viel het Verbond. Immers dan ware het Volksverband van de onderscheidene natiën vanzelf en ongedwongen het eenige Verbond dat men noodig had; en zou er voor een ander Verbond en Verband daarnaast en daarin geen plaats zijn.

Nu daarentegen de roepinge Gods door alle natiën gaat, en Hij uit al die volken saâm zich *een eigen volk* afzondert en als volk verbindt, nu is voor die groepen een nieuw Verbond noodig, juist opdat ze in hun Volksverbond niet zouden ondergaan.

Het Verbond des Nieuwen Testaments staat dus onder de bedeeling der vervulling lijnrecht juist tegen het Volksverband over.

Wie vader of moeder liefheeft boven mij, zegt Jezus, is mij niet waardig. Wie den wille doet van mijn Vader die in de hemelen is, die is mijn vader en moeder en broeder en zuster. En het is met dit zeggen, dat de Heere zelf de oprichting van zijn Genadeverbond in dien nieuwen vorm, dien het, na Israëls ondergang, in de bedeeling der vervulling kreeg, eens voor altijd van den band van het nationale volksleven heeft losgemaakt.

Een kind van God behoort tot een zelfde volk met alle Russen, Amerikanen, Franschen en Chineezen en Joden, die den Heere zijn toegebracht, en het is het Genadeverbond, dat hen allen saam in dezen internationalen band vereenigt.

Wie voor de Volkskerk ijvert, moet er noodwendig toe komen, om zijn volk en vaderland liever dan den Heere Jezus te hebben, en gaat dus op een lijn, waar het einde wordt: zijns niet waardig. Wie het in een Volkskerk zoekt, gaat in tegen Jezus' woord, dat de geestelijke maagschap de maagschap des bloeds in zijn Koninkrijk vervangt.

Met de Volkskerk dus is voor geen *Verbonds*belijdenis plaats meer. En wie dit met onze Gereformeerde vaderen belijdt, *moet* juist door de kracht der Belijdenis de innerlijke onwaarheid der Volkskerk terugdrijven.

KUYPER.

Buitenland.

Duitschland. Kiesrecht der Gemeenteleden De Gereformeerde bond en de leer der verkiezing.

De kerkelijke besturen van de Evangelische kerk van Duitschland, vooral in Pruisen, meenden een daad van grootmoedigheid te verrichten, toen zij den gemeenten de vrijheid gaven hare eigene leeraars te kiezen; deze verkiezingen worden echter steeds afgewisseld door benoemingen van predikanten door de besturen.

Dit werkte goed in gemeenten waar de gemeente veel belang stelde in het bezitten van een waardig Evangeliedienaar, waarin eene kern van Evangeliebelijders gevonden werd, en waar men geneigd was voor het onderhoud van den predikant offers te brengen.

Doch zulke gemeenten worden er weinige gevonden. Er zijn leden van de Evangelische kerk te over, die al sedert jaren niet meer naar de kerk omzien, maar welke zich bij de verkiezing van een predikant beginnen te roeren. Men wil dan een recht »verdraagzaam" of nog liever een »vrijzinnig" man tot predikant hebben. Dit streven vindt men niet enkel bij de zoogenaamde »gebildete" heeren, zooals men in Duitschland »het denkend deel der natie" noemt, maar ook bij het landvolk. Hoe meer men verwachten kan dat een predikant alles zal laten loopen gelijk het gaan wil; hoe meer men denkt dat hij zijn ambt zonder ernst of kracht zal bedienen; hoe meer men denkt dat hij geene vermaningen zal geven, — hoe eer hij de man van de meerderheid der zoogenaamde vrijzinnigen zijn zal. De ervaring heeft geleerd, dat er maar weinige gemeenten gevonden worden, die herders en leeraars begeeren, welke met kracht en beslistheid de Evangelische leer voorstaan. Dit is niet alleen het geval in de grootere steden, maar ook in de kleinere, ja zelfs in de dorpen, die in de nabijheid van steden gevonden worden. Ja, het geschiedt zelden, dat de meerderheid in eene gemeente een predikant verlangt, die met beslistheid de belijdenis der Evangelische kerk is toegedaan. Waar zulke gemeenteleden gevonden worden, vormen zij eene minderheid; in de kerkraden zijn zij haast niet vertegenwoordigd, want liefst houdt men hen buiten alles.

Het spreekt wel vanzelf dat er onder deze omstandigheden vele onwaardige predikanten gekozen worden. Wanneer de gemeente vacant geworden is en zij aan de beurt is om een Evangeliedienaar te beroepen, wordt het »laster maar, er blijft altijd iets van hangen" ruimschoots in toepassing gebracht, terwijl uitwendige dingen en eigenschappen, als de houding van een candidaat, zijn stem enz., somtijds bij de keuze den doorslag geven. Een Duitsch kerkelijk blad zegt zelfs dat de ervaring heeft geleerd, dat ook sommige karakters, van welke men iets beters verwacht had om een vurig gewenschte plaats te verkrijgen, zekere zwakheid en toegevendheid toonen, hunne beginselen in zekere mate ontrouw worden en zich dan op een verkeerden weg begeven. Het is ontmoedigend voor een vriend van de Evangelische kerk, wanneer hij moet gewaar worden, dat onkerkelijke burgemeesters en niet minder schoolmeesters, die geen meesters in hunne scholen zijn en ook geen herder en leeraar op den kansel en in de gemeente wenschen, beslissen, wie tot predikant zal worden benoemd.

Met bezorgdheid ziet men de toekomst der Evangelische kerk tegemoet. Wanneer men opmerkt, dat er tegenwoordig zooveel studenten in de theologie gevonden worden, dan zal de strijd om een predikantsplaats te verkrijgen, zwaar worden.

Reeds wordt aangeraden dat een candidaat voor een predikantsplaats na zijne proefprediking en na met de jeugd gecatechiseerd te hebben, alleen door den vergaderden kerkeraad ontvangen zal worden. In die vergadering kan er van gedachten gewisseld worden, terwijl het bezoeken van gemeenteleden aan hunne huizen, gelijk dit gebruikelijk is, behoort te worden verboden.

Wij willen aannemen dat indien deze maatregel wordt doorgedreven, er wel een einde komen zal aan vele kuiperijen, doch wij meenen dat niet ingezien wordt wat de grondfout is, waardoor de jammerlijke dingen ontstaan, welke hierboven werden beschreven. In Duitschland, gelijk in de Ned. Herv. kerk, is de belijdenis aan het stemrecht gebonden, in plaats van het stemrecht aan de belijdenis. Op zich zelf beschouwd zit er geen kwaad in of is er niets tegen, dat eene gemeente haar eigen herder en leeraar kiest, indien maar toegezien wordt, dat niet zij mogen stemmen, die met de belijdenis der kerk hebben gebroken.

Gelijk men weet, bestaat er in Duitschland een Gereformeerde bond, waarvan de *Reformirte Kirchenzeitung* het orgaan is. Veel is er voor te doen geweest voordat men had vastgesteld welke positie de bond zou innemen tegenover de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken, inzonderheid tegenover het »*cor ecclesiae*," de leer der verkiezing.

Naar aanleiding van eene uitgave van Dr. Ebrard, waarin critische aanmerkingen op de leer van de praedestinatie gemaakt worden, waardoor wederom tegenschriften zijn uitgelokt, heeft de redacteur van de *Ref. Kirchenz.* het noodig geacht, opnieuw uiteen te zetten op welke leerstellige grondslagen de bond rust. In het algemeen merkt dit blad op:

1. dat de bond geen kerkvergadering is, welke in vraagstukken de leer, den eeredienst en de regeering betreffende, eene beslissing nemen kan, maar eene vrije vereeniging van gemeenten en gemeenteleden tot wederkeerig hulpbetoon, op grond van de in Duitschland terecht bestaande leeringen en inrichtingen van de gereformeerde kerk;

2. daarom heeft zich de bond op den grondslag van de in de Duitsche Gereformeerde kerk rechtens en historisch geldende leeringen en ordeningen te plaatsen, zonder aan deze iets af of toe te doen,

3. de bond kan niet oordeelen over leerbepalingen, die door enkele leden of door enkele gereformeerde kerken beleden worden, welke buiten de overeenstemming (concensus) der gereformeerde kerken liggen;

4. als concensus van de gereformeerde belijdenisschriften in Duitschland is algemeen, te allen tijde en zoo ook door den bond de Heidelberger Catechismus erkend geworden.

5. Evenzoo is erkend, dat de leer van de absolute praedestinatie volgens den Heidelberger Catechismus wel recht heeft, maar niet verplichtend is, zoodat zij niet als voorwaarde van toetreding tot den bond kan gesteld worden, waarbij evenwel het recht aan kerkelijke lichamen tot het stellen van zulk eene voorwaarde binnen hun gebied niet wordt ontkend;

6. verhandelingen over betwiste leerstukken kan en zal de bond niet buitensluiten, doch spreekt daarbij de verwachting uit, dat zij in den geest der waarheid en der liefde en met wederkeerige waardeering op grond van Gods Woord zullen plaats hebben.

Ons dunkt, dat de bond op deze grondslagen gevestigd blijvende, geen middel zal kunnen zijn, om de slapende Gereformeerde elementen in Duitschland te doen onwaken. Zijn bazuin geeft een te onzeker geluid.

China. Veranderde houding der regeering ten opzichte van het Christendom.

Bekend is het, hoe ongeveer sedert een jaar in China de gemoederen fel gebeten waren op de Christelijke zendelingen en op de Chineezen, die het heidendom hadden afgezworen, om het Christendom te omhelzen. Het kwam zelfs hier en daar tot bloedige botsingen. De Chineesche bekeerlingen waren echter niet tot afval te brengen. Gelukkig dat de gezindheid der regeering te hunnen opzichte geheel is omgekeerd. In de laatste maanden is door den keizer van het Hemelsche rijk proclamatie op proclamatie uitgevaardigd, om het Chineesche volk te vermanen, in vrede met de Christelijke zendelingen en hunne volgelingen te leven; waarin tevens verklaard wordt dat de Christelijke godsdienst den mensch leert goed te handelen, en deswege dient geëerbiedigd te worden.

»Deze documenten," zegt de correspondent van de Engelsche *Times*, »zijn in zoovele deelen van China verspreid geworden, dat er uit blijkt dat elke onderkoning over de achttien provinciën instructiën op dit punt schijnt gekregen te hebben. Kennelijk wil de regeering eene beweging over het geheele verbazingwekkend groote rijk in het leven roepen, om de geheele bevolking het gevaar, dat in de vervolging der zendelingen van de Christelijke kerk en der inlandsche Christenen, gelegen is, te doen zien. Ook schijnt zij te verlangen dat valsche voorstellingen omtrent de leer van de apostelen van het Christendom, welke bij het Chineesche volk gevonden worden, zullen worden weggenomen.

Men heeft deze daden van den Chineeschen keizer vergeleken met het edict, dat Constantijn de Groote liet uitgaan, toen hij den Christenen vrijheid van godsdienst verzekerde. Hierin moge iets overdrevens gelegen zijn, maar toch konden de proclamatiën der Chineesche regeering, waarbij tot verdraagzaamheid ten opzichte van de belijders van het Christendom wordt aangespoord, wel het begin zijn van eene machtige beweging.

Maar aan welke omstandigheid is dit middelijk te danken?

De Markies Tseng, welke jarenlang Chineesch gezant geweest is bij het Engelsche hof, een door en door bekwaam man, die door zijn beleid voor eenige jaren een oorlog tusschen China en Frankrijk wist te voorkomen, schijnt, nu hij in zijn vaderland is teruggekeerd, een weldadigen invloed op de regeering van zijn land uit te oefenen. Den tijd, dien hij in Engeland doorbracht, heeft hij besteed om alles met eigen oogen te bezien. Hij bezocht zelfs de vergadering van de commissie der Vrije Schotsche kerk. Hij is zeer welwillend gezind ten opzichte van de Christenen en van het Christendom, en daarom mogen wij de jongste edicten van den keizer allerwaarschijnlijkst aan zijn invloed toeschrijven.

China telt meer dan 400 millioen inwoners, d. i. honderdmaal meer dan Nederland. Geen land is dichter bevolkt dan het rijk, dat zich het »Hemelsche" noemt. Doch ook schier geen land, waar de zending met meer bezwaren te worstelen heeft dan juist in China. Het allerlijselijkst zedebederf wordt in dat land gevonden; wat door sommigen de godsdienst der Chineezen genoemd wordt, is niets anders dan de meest openbare dienst van den onrechtvaardigen Mammon.

Eerst in het begin van deze eeuw is men begonnen pogingen aan te wenden, om in dat groote rijk het Evangelie te laten verkondigen. De eerste zendeling, die het waagde om in China het gevischnet van het Koninkrijk Gods uit te werpen, was Robert Morisson, welke in 1807 te Makao aankwam. In Chineesche kleeding ging hij het land door, om op die wijze zonder argwaan te wekken de taal en de zeden der Chineezen te leeren kennen. En welk een reuzenarbeid heeft die dienstknecht Gods verricht door den Bijbel in het Chineesch te vertalen! Hij stierf in 1834 in de vaste hoop, dat ook China eenmaal het Christendom zou aannemen. Nadat het ijs door Morrison gebroken was, kwamen nog bij zijn leven andere zendelingen met hem arbeiden. Onder deze onderscheidde zich vooral Gützlaff, die de apostel der Chineezen genoemd wordt.

Tegenwoordig arbeiden 30 zendinggenootschappen in het groote rijk. Maar wat zijn de beschikbare krachten bij het onafzienbaar arbeidsveld?

WINCKEL.

Inwendige Zending.

Aan het volgende zij hier nog bijtijds een plaatsje vergund; we voegen er bij, dat, mochten de omstandigheden een anderen tijd gewenscht maken, dit niet ter zake afdoet.

Gebedsvereeniging tot heiliging van den Rustdag.

De ten vorigen jare ook hier te lande verspreide oproeping, uitgaande van dit genootschap, 'twelk over heel de wereld zijn vertegenwoordigers heeft, verscheen in niet minder dan 14 talen: Engelsch, Hoogduitsch, Fransch, Nederlandsch, Deensch of Noorsch, Hongaarsch, Boheemsch, Italiaansch, Spaansch, Grieksch-Turksch, Armenisch-Turksch, Bulgaarsch, Armenisch en Arabisch. Verspreid werden 220,000 exemplaren, d. i. meer dan eenig jaar sinds de stichting der Vereeniging in 1878. Ook zeer vele bladen bevorderden de verspreiding, en het uitvoerig verslag toont hoezeer de belangstelling in de Christelijke heiliging van den Rustdag overal toeneemt. Men weet, hoe zulks ook ten onzent het geval is en o. a. het Haagsch genootschap krachtig in Nederland is begonnen te arbeiden.

De oproeping luidt aldus:

Negende Samenkomst

(in elke plaats waar men zich daartoe zal vereenigen), van 10—17 April 1887.

Ex. 20: 8. Gedenkt den Sabbatdag, dat gij dien heiligt.

Openb. 1: 10. Ik was in den geest op den dag des Heeren.

Matth. 17: 19. Indien er twee van u op de aarde samenstemmen over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, die zal hun geschieden van mijn Vader, die in de hemelen is.

De volgende onderwerpen worden aangegeven:

1. Dat allen, die nu gedwongen zijn te werken op den dag des Heeren, rust mogen hebben; en dat allen die rust hebben of verkrijgen, den dag in den dienst des Heeren doorbrengen.

Het getal dergenen, die werken op den dag des Heeren, is zeer groot, maar nog grooter dat derzulken, die van arbeid vrij, den dag doorbrengen in wereldsch genot. Zulke menschen zijn dubbel schuldig, want zij handelen niet slechts vlak tegen Gods gebod in, maar dwingen ook anderen, te werken voor hun genot. Door Zondags te reizen met de stoomboot, den spoortrein of de tram, maakt men dat talloos velen in de Christelijke wereld dan moeten werken, en geen gelegenheid hebben den Heere op zijn dag te aanbidden. Het bezoeken van tentoonstellingen, museums enz. veroorzaakt een zelfde kwaad. Mogen allen, die van aardschen arbeid op den Rustdag vrij zijn, dien voortaan besteden in de vreeze Gods, en zorgvuldig mijden wat anderen onnoodig werk bezorgt.

Lees Jes. 58: 13 en 14; Jerem. 17: 19—27. vs. 42—52; Hand. 20: 7—13.

2. Dat de nieuwsbladen hun grooten invloed mogen gebruiken om de heiliging van den dag des Heeren te bevorderen.

De macht der pers is ontzaglijk, en 't is diep te betreuren, dat die macht zoozeer tegen den Rustdag wordt aangewend. Welk een voorrecht zou 't zijn, zoo alle schrijvers van bladen, van welk karakter ook, niets opnamen, gericht tegen het pogen om de heiliging van den Rustdag te behouden waar zij bestaat, en te herstellen waar zij verdwenen is. Ook bidde men daarvoor, dat de mannen der pers ophouden langer den velen arbeid te leveren, die nu vele drukkerijen op 's Heeren dag bezig houdt.

Lees Jes. 66: 1—8. Deut 5: 12—15. 2 Chron. 36: 15—22. Hebr. 4: 4—16.

3. Dat bijzondere zegen moge rusten op de posgingen in verschillende landen, om Zondagsrust op de postkantoren te verkrijgen.

Op postkantoren wordt reeds lang en op groote schaal de Sabbat geschonden. Weinigen begrijpen recht, hoeveel werk het ontvangen, uitzoeken, stempelen en bezorgen van brieven op Zondag eischt, en hoeveel menschen op de postkantoren of in betrekking tot brievenvervoer op spoorwegen enz. bezig zijn. Er rust een schuld op de Christenen in elk land, die niet het uiterste doen en geen innige smeekingen uitstorten, opdat deze zoo algemeene Sabbatschending ophoude.

Lees Nehem. 13: 15—22. Luk. 4: 16—20. Ezech. 20: 12—24; Openb. 1: 10—20.

4. Dat alle drinkhuizen en alle winkels die op den dag des Heeren open zijn, mogen gesloten worden, en dat de burgerlijke overheid die wetten op de viering van den Rustdag moge handhaven.

In sommige wijken van groote steden en in menig land, zijn op Zondag zooveel winkels open, dat men nauwelijks kan zien dat het Rustdag is. De open drankwinkels doen de dronkenschap toenemen, want velen, die op Zondag niet behoeven te werken, brengen daar hun tijd door in plaats van den Heere te dienen. Een voortdurend gebed moet opgaan, opdat deze en elke andere vorm van het kwaad verdwijnen; dat alle Vereenigingen ter bevordering van rust op en heiliging van den gewijden dag in hun pogen slagen mogen, en dat vele zielen tot Christus mogen bekeerd worden door den zegen des H. Geestes op de wegneming der hindernissen, die de menschen zoozeer beletten te komen tot de kennis der waarheid.

Lees Rom. 13: 1—6. Amos 7: 4—10. Ef. 6: 1—9. Ps. 62.

Allen die den Rustdag wenschen geheiligd te zien, wordt verzocht zich op den genoemden tijd met elkander in den gebede te vereenigen, waarbij men in de keus der onderwerpen zich richte naar de bestaande nooden en behoeften. De toenemende ontheiliging van den dag des Heeren is een verderf ook voor ons volk. Het worde wakend en biddend tegengegaan.

HOOGENBIRK.

Voor Kinderen.

Een Begrafenis in Japan.

Een Hollandsch zendeling, die uit Amerika kwam en onlangs een tijd in Japan heeft vertoefd, deelt ons daarvan een en ander meê, dat waarlijk wel verdient eens door de vrienden gelezen te worden. We geven 't hier maar verkort.

Het heeft ons, zegt hij, gedurende den korten tijd, dien wij hier in Japan hebben doorgebracht, niet aan het zien van vreemde dingen ontbroken. Doch weinig dachten we, dat we al spoedig na de aankomst iets zouden zien, hetwelk ook zelfs voor de bewoners van het land geheel vreemd is:

Eenige dagen geleden verspreidde zich door onze stad (Nagasaki) de tijding, dat de vrouw van den Gouverneur plotseling aan een hartkwaal was overleden. Het werd mij 't eerst medegedeeld door onzen mede-zendeling Stout geheeten. De gouverneur had hem ook verzocht een lijkrede uit te spreken. Dit reeds wekte verwondering, daar noch de gouverneur noch zijn vrouw, bij haar leven, openlijk het Christelijk geloof beleden. Doch de verwondering klom, toen hem werd gezegd dat hij moest spreken in het Engelsch, in een der voornaamste tempels in Nagasaki, en dat tegelijkertijd de begrafenis zou plaats hebben, volgens den regel van den Boeddhistischen, dus een heidenschen godsdienst.

Dit was iets ongehoords, zelfs in dit land, waar thans alles verandert en op de wijs der Christenen wordt ingericht. De Gouverneur mocht voor zichzelf met *nieuwigheden* ingenomen zijn, toch kon hij de gedachten van het volk maar niet zoo links laten liggen. Wij wisten, dat hij eenigen tijd in Europa en Amerika had vertoefd; dat hij de Engelsche taal zoowel spreekt als verstaat, evenals ook zijn vrouw, dat hij een *persoonlijk* vriend der vreemdelingen is. Hij dacht ook zelf de begrafenisplechtigheid bij te wonen, iets dat volstrekt tegen de gewoonten der Japaneezen is, bij het overlijden eener vrouw.